

Čas letní

Soužím se pro něhu
a srpen plný včel.
V běhu času pospolu
noc co noc bys nerozuměl,
proč žádám o pomoc.
Nade mnou jsi bděl
a kolem rtů mazal med,
se slovy: „budu tady“, ne jinde,
s tebou až do zimy a dalších deset let.

Čas s tebou

Řekla bych „rožni“,
bys nerozuměl
a toužil spíš po tmě a blízkosti těl.
Řekla bych „rožni“,
ty že nemáš prase
a hned by ses zajímal, jak svléknout mne.
Zase.

Růženka

Ještě spí a spí a spí...,
kdo jí dal co do pití?

Zimní čas

Vločekbojsa dostal saně
a úzkost, když sedl na ně.

Čas zimní

Netahej se o rohlík
s agresivním dědulou
v přelidněném Albertu.
Venku 1 nad nulou,
předvánoční shon.
Prodej stromů, jmelí
i nevinné ryby skon.
Na večeri jedině řízky každé rodině.
Ještě doteď mívám tik,
netahej se o rohlík.

Protentokrát

Přej a bude ti přáno...,
dej a bude ti dáno.
Neříkej hop, dokud nejsi vně.

Protentokrát II.

Těsno.
Něžno.
Křehko.
Jak linecké těsto.
Těsno.
Něžno.
Křehko.
To tenký sklo,
co v nás ještě (ne)prasklo.

Duše-v-ní ne-zdraví

D okola

E uforie

P rázdnota

R ychlost

E uforie

S tále

E uforie

&

M ěla by sis očistit ty boty.

Á le já to vím, mami.

N o dobře, tak čisti.

I kdybych to pucovala celou noc?

E ště jsi, holčičko, vzpomeneš...

Z chatu:

„Mařka dobrá, prostě!“ – lajk.

„Šťávy, kam tečete?“

„Kopřivo, kam pálíš?“

„Pšenko, kam kveteš?“

„Kámo, co to meleš?“ – lajk.

„Ty první dvě říkali v telce.“

A nějak mě to chytlo.

Metastavy

Myslela jsem, že

až mi bude přes dvacet, že budu víc vědět,

co chtít a co dělat a svého si hledět.

Nevím nic a tak to bude napořád.

Dokud si nevyberu roli, za kterou budu hrát

tuhle společenskou hru.

Mohla bych znát nepsanej řád,
vědět, co si přát.
Teď hraju sama a jindy ve vztahu,
nicméně jsem neustále na tahu
a ten teď stojí mne velkou námahu.
Nemyslet na to, co by bylo, kdyby
a co by bylo za to.
Chci jít kupředu dál:
kudy se tam dostanu mi nikdo neukazoval.
A co když není nic nového tam,
kam se ženu, a co když štěstí,
štěstí já tam vlastně ani neseženu?

Proces

V procesu rozboru básně.
V duši? Krásně.
Jen vcelku nateklý dásně.

Self shits

Stojím před zrcadlem v předsíni a pozoruji se.
Už léta se pozoruji.
Jednak s přibývajícím nechutí,
Jednak s přibývajícím láskou.
Nevím, čemu dát přednost:
levé či pravé polovině těla?
Jak vlastně vůbec vypadám?
Nevím. Snad jinak vypadat bych měla.
Soužím se nesplnitelným přáním,
že se jednou ráno probudím
a budu vypadat jako já.